

Het Microklimaat

Stijn Meuris over TAZ-verwante zaken

Gisteren twee voorstellingen gezien die me vrolijk maakten. Puur contentement. En de zekerheid dat TAZ#2007 au fond al niet meer kapot kan. Krasse taal, maar laat me verder redeneren.

In de fabuleus schone NMBS-loods achter het station vond het Buda kunstencentrum, in een unieke samenwerking met het Kortrijks Vocaal en Instrumentaal Ensemble én met collega-curator Wim Opbrouck, een uitnodigende plek om iets speciaal te doen. *Aus Der Tiefe* heette het, naar de cantate van Johannes Sebastian Bach. Gene kattenpis, dat al sowieso niet. Maar gecombineerd met teksten van Paul Van Ostaijen werd het helemaal fraai. Wim las ze voor, gekleed in eenzelfde blauwe magazijnjas die ook de leden van orkest en koor droegen. Klein radiootje blèrend op de achtergrond, kranten van de dag schijnbaar achteloos op de grond, die stofjassen... Verrekte echt, en tevens net bevreemdend genoeg om drie kwartier lang verrukt te zijn. Pluim ook voor videokunstenaar Koen Moerman, die de gedichten van Van Ostaijen op een welhaast primitieve manier (computerletters en -effecten van pak vijftien jaar geleden) op het grote scherm bracht. Dit was een eigen productie, waarvoor niet zo gek veel tijd beschikbaar was, maar wat een opener. Avignon aan de Noordzee, als het ware.

En daarna; feest in de tent. In Café Koer speelde de wonderlijke Lady Linn ten dans, begeleid door haar – het kan welhaast geen toeval zijn – zevenkoppige Magnificent Seven. Jazz, meneer, en swing en bigbang. En schitterende schetterende blazers. En dat gebracht door een groep van wie de gemiddelde leeftijd zo te zien ernstig onder de dertig zat. Maar bovenal: zangeres Lien De Greef. Klein van gestalte, groot van goesting. Met een stem die vissersschepen op de tast binnenloodste, en intussen ook met een eigen repertoire om beleefd dank u tegen te zeggen. U hoort hier nog van. Vandaag stort ik me met volle overgave in een volgende dag TAZ. Many many things to come.

Uw klimatoloog, Stijn Meuris

It's Summert-i-i-i-ime! De favoriete zonneplaten van... Trixie Whitley

De frivole zeelucht, de zon en een overdaad aan Grimbergen hebben de Tazette-crew zowaar in een heuse rockcliché-stuip doen slaan: de afgelopen dagen stonden *Ace of Spades* en *Thunderstruck* hier hoog in de favorietenlijsten. Maar een ei is een ei, en dus belden we met jong muzikalent Trixie Whitley om te polsen naar haar favoriete zomer tunes.

Casiotone Nation (uit: Ruby Vroom, 1994), van de New-Yorkse band **Soul Coughing**, de ondertussen gesplitte band rond M. Doughty. Ik ken ze van toen ik nog in New York woonde, ze hebben ook vaak samen met mijn vader (Chris Whitley, nvdv) gespeeld. De ultieme zomerplaat voor mij is er één die je ook in de winter kan opzetten, en dat er dan onmiddellijk iets geraakt wordt in je binnenste waar je instant happy van wordt.

My Favorite Things (uit: My Favorite Things, 1960), van **John Coltrane**. Ik ben een ongelofelijke Coltrane fan – ik hoor hem zelfs veel liever dan pakweg een Miles Davis.

He War (uit: You Are Free, 2003), van **Cat Power**. In New York was dat toentertijd een enorme hype, maar ik vond 'Cat Power' zo'n stoeme naam dat ik er automatisch van uitging dat ik dat wel héél slecht zou vinden. Een vriendin heeft de plaat dan uiteindelijk eens onder mijn neus geduwd en ik heb toen een hele zomer naar niets anders geluisterd.

Bonde (uit: Talking Timbuktu, 1994) van **Ali Farka Toure en Ry Cooder**. Dit nummer roept echt jeugdherinneringen op. Mijn moeder heeft nog een tijdje in Afrika gewerkt, en bij ons thuis was het ook altijd de zoete inval van internationale muzikanten die constant muziek aan het spelen waren.

That Girl (uit: Stevie Wonder's Original Musiquarium, 1982), van **Stevie Wonder**. Ook dit is de muziek waarmee ik opgegroeid ben. Dit is een minder bekend nummer van Stevie Wonder, minder *happy* dan zijn andere hits ook, maar voor mij blijft het een absolute meezinger.

En ook nog:

Back to Black, **Amy Winehouse**.

My Baby just Cares for Me, **Nina Simone**.

I'd rather be with you, **Bootsy Collins**.

(KB)

Trixie Whitley, op za 28/7 om 11u30 in Fort Napoleon en om 17u in Club Terminus.

Foto Steffie van Cauter: Kristien Verhoeven

TAZETTE

EDITIE # 03 ZA 28/07

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Copyright: Wim Opbrouck

De wonderse wereld van Steffie van Cauter

'Ik wil mezelf blijven verrassen'

Zelfgemaakte machines die klank produceren, personages als 'een eenzaam fietsje', een lepeldans...: het universum van Steffie van Cauter is er zo mogelijk nog knotsgekker op geworden, en laat dat dan vooral een compliment zijn. Met haar multimediale voorstelling *Ich bin Alleine* werd Steffie vorig jaar een van de laureaten Jong Theater, nu staat ze terug op TAZ met *Die Fliege fliegt und stürzt verrückt*.

Heb je achteraf nog verrassende reacties gekregen op *Ich Bin Alleine*?

'Goh, af en toe lees je eens op een of andere website dat iemand 'het een rotstuk vond', maar ik vind dat best wel geestig. (*lacht*) Anderen zijn dan weer enorm lovend.'

Die Fliege fliegt und stürzt verrückt is nog geen afgewerkte voorstelling, maar een soort voorbeschouwing op, niet?

'Klopt. Het afgelopen jaar hebben we vooral tijd gependend aan het materiaal verzamelen. Ian Gyselinck heeft de machines gebouwd, ik heb de filmpjes gemaakt. We zijn nu samen met Craig Weston, de coach, pas een week aan het repeteren om naar een evenwicht te zoeken tussen de verschillende facetten. Ian heeft trouwens fan-tas-ti-sche constructies gemaakt, heeft perfect de poëzie van die machines weten te vatten, zelfs sterker dan in mijn verbeelding. Eén machine bestaat bijvoorbeeld uit een mazouttank en een tekentafel, een andere uit een kinderbedje waar allerlei wielen aan gemonteerd zijn. Sommigen hebben zelfs een behoorlijk bereik aan tonen.'

Ik zal je maar niet vragen naar een synopsis, maar kan je toch je ideeën een beetje duiden?

'Ik ga opnieuw film, performance en klank combineren: de machines en ikzelf maken klank die de soundtrack voor de geprojecteerde films vormen. Ze vormen ook elk een wereld op zich, die – anders dan in *Ich Bin Alleine* – echter niet zozeer gaan samenvallen. In *Alleine* werkte ik ook al fel met klank, maar toen werd die nog op band afgespeeld. Nu trek ik de klank bij wijze van spreken uit de film. Verder vertrek ik zelden van een echt vaststaand idee – *à la dernière minute* kan er nog steeds van alles veranderen. De oorspronkelijke functie van sommige van de machines bijvoorbeeld, is nu meestal compleet uitgebreid of veranderd. Dat is ook tof, dat ik kan blijven spelen met toevalligheden.'

Je maakt van in het begin een duidelijke keuze om multidisciplinair te werken.

'Ik vind het gewoon belangrijk om verschillende dingen uit te proberen. Dat is meteen de reden waarom ik voor de opleiding 3D koos, omdat je daar naar hartelust kon experimenteren. Zo was ik vroeger vaak met fotografie bezig, nu helemaal niet meer. Vraag me ook niet of ik nu liever filmpjes maak, of theater, of muziekjes...voor mij is dat bijna als zo'n keuze tussen blind of doof worden: je wil geen van beide opgeven, wat de keuze onmogelijk maakt. Ik vermoed overigens dat net de combinatie van al die disciplines mijn sterkte is.'

In *Die Fliege* heeft elke boom zijn telefoon en fungeren personages als een jurkje met rode bolletjes, een eenzaam fietsje. Hoe kom je er bij?

'Ik heb altijd schrijfster willen worden en van zodra ik kon ben ik verhaaltjes beginnen verzinnen. Die schreef ik dan op in kleine boekjes. Nu zitten de verhalen vooral in de animatiefilmpjes. Meestal begin ik aan een zin, zonder al te weten wat er in de volgende zin gaat gebeuren. Ik vind het tof om mezelf te blijven verrassen. Wandelt daar ineens een jurkje over mijn blad, en heb ik zin om daar bolletjes op te tekenen, dan komen de beentjes en plots is er een telefoon! (*lacht*) Zo werkt dat bij mij. Eerlijk gezegd wil ik vooral niet tot in de puntjes achterhalen waar mijn inspiratie of de associaties die ik maak vandaan komen. Ik wil voelen dat het klopt en *c'est tout*. Ik wil voor mezelf toch ook een beetje de magie behouden.'

(KB)

Die Fliege fliegt und stürzt verrückt, in Havennomaden 1, za 28 t.e.m. ma 30 juli om 15u en Havennomaden 2, wo 1 t.e.m. vr 3/8 om 21u. Vertrek op Café Koer.

TaZ achter de schermen: omtrent discoballen en roze frivoliteiten

TaZ mét... *schwung*

We hadden het van bij de eerste oogopslag gemerkt: het mag dit jaar iets méér zijn op Theater aan Zee. De eettent wordt omzoomd door stijlvolle sanseveria's, binnin is de tent afgebied met een stemmige rood-fluoroze kleurencombinatie, de discobal aan het plafond schittert als zot: yep, Theater aan Zee is veranderd, gegroeid, we zouden zelfs durven zeggen: het heeft *cachet* gekregen. Theater aan Zee, nu ook mét West-Vlaamse frivoliteit. Hallo, Luc Muylaert?

Muylaert: 'Tja, het is een ontmoetingsfestival – we proberen ervoor te zorgen dat de mensen op een *cosy* manier met elkaar kunnen babbelen.'

Wie heeft die martelende kleurencombinatie gekozen?

Muylaert: 'Die stoffen waren overschotjes van de aankleding voor een ander feestje... euh... een feestje rond Ken en Barbie.'

En de discobol?

Muylaert: 'Op een avond zaten we hier en Katrien van de catering zei: 'Ik wil er wat meer *schwung* in hebben. Vandaar.'

TaZ heeft Toerisme ingeruild voor Cultuur. Wat doet dat met een festival?

Muylaert: 'Het verlegt de klemtonen. We hebben gesnoeid in het aanbod voor straattheater en in de grote, dure spektakel-evenementen. In de plaats zijn evenementen gekomen als Stabilisé, en daar ben ik zeer blij om, cirQ betekent een grote meerwaarde voor het festival. Dat zijn toffe dingen, en we willen die lijn zeker doortrekken naar de toekomst.'

Zaten wij vorig jaar nog in een kamertje van de peda, dan zit uw Tazette-crew dit jaar op hotel. Heeft Theater aan Zee geld gekregen?

Muylaert: 'We zijn nu structureel gesubsidieerd, waardoor er geld en dus ademruimte vrijkomt. We kunnen eindelijk de medewerkers ontlasten die de vorige jaren veel te hard hebben moeten werken.'

Volgend jaar dus champagne in de bar en kaviaar op de boterham?

Muylaert: 'Absoluut!'

(EC)

Als het niet kli(n)kt, botst het

Aus der tiefe is gedurfd. Dat moet gezegd. Bach en Van Ostaijen combineren, hoe haal je het in je hoofd? Misschien waren de woorden 'iemand speelde Bach in de buurkamer' uit de bundel *Feesten van angst en pijn* genoeg om op dit maffe idee te komen. Bachs cantate ademt rust uit. Van Ostaijen schept liever een warrig boeltje. Uit de diepte van de afgrond roept deze cantate tot u, Heer. Hoewel, roepen? Het lijkt eerder een ingehouden smeekbede. Van Ostaijen schreeuwt het uit, van angst en pijn, maar God luistert niet. Een dadaïstische cantate is, ondanks het mooie klinkerrijm, iets wat niet makkelijk te rijmen valt.

Verwachtingsvol en bereid ons over te geven aan de beeldenstroom die dit 'muziektheater van het zuiverste soort' belooft, wachten we in de voorlopig stille en duistere loods. Het Kortrijks Vocaal en Instrumentaal Ensemble heft zacht de muziek aan. Dan komt Wim Opbrouck op en brengt vol overgave Van Ostaijens poëzie tot leven. Wanneer hij staat te trappelen van enthousiasme en de muziek opzweepend wordt, is er een mooie symbiose van voordracht en muziek. Wanneer de beelden niet gesproken maar geprojecteerd worden is dat niet altijd het geval. De momenten van samenhang verhinderen niet dat het geheel lijm mist. Cultuurbaar! Nee, Van Ostaijen is de max! Maar kennen we eigenlijk iets van Bach? Nancy Bourgoignie, Schepen voor Cultuur in Oostende, alvast wel.

Heb je ervan genoten?

Bourgoignie: 'Absoluut! Ik wist niet goed wat ik moest verwachten en vroeg me af of het geheel geen afbreuk zou doen aan de muziek.'

Jij vertrekt dus duidelijk vanuit de muziek?

'Ja, nu heb ik me een beetje verraden! Ik ben steeds met klassieke muziek bezig geweest, vanaf mijn zesde speel ik piano en op mijn achtste begon ik met zang. Gaandeweg, via mijn ex-man die altzanger is, leerde ik Bach kennen.'

Wat is daar zo bijzonder aan?

'Ik dans heel graag op Bach. Het klinkt heel eenvoudig maar is het niet. Er zit constant beweging in. Voor mij is hij de grootste.'

Vind je de combinatie geslaagd, levert het een meerwaarde op?

'Het is zeer goed gedaan! Met Bach kan je veel doen, je kan het dus ook perfect wat jazzy brengen, zoals Wim Opbrouck doet. Je swingt bijna mee met hem. Dit is podiumkunst zoals het moet; dit is durven!'

Waarom staat deze voorstelling op TAZ denk je?

'Niet speciaal voor mij! Maar ik vind het wel fijn dat Wim ook een Bach-liefhebber is. Deze voorstelling toont dat je gerust op deze manier met Bach kan omgaan en dat je je moet openstellen, wat je altijd moet doen bij cultuur.'

(KVL)

Foto COEM: Gino Vonghia

Ondertussen op Stabilisé

Foto: Thomas De Meyer

TELEX

Een taart met véél kaarsjes: gisteren telde de TAZ-website maar liefst **2072** bezoekers. Ter vergelijking: vorige jaar klikten zo'n 1700 bezoekers per dag door naar de website.

De voorstelling *Boris Isnietch* van Danie Jordens is, in tegenstelling tot wat de programmabrochure vermeldt, geschikt voor kinderen vanaf 8 jaar en niet vanaf 4 jaar.

Vanaf vandaag kan je iedere dag om **14u** een kortfilm meepikken in Club Terminus (linkervleugel stationsgebouw). Voor vandaag is dat 'Juliette' van Nathalie Teirlinck.

Tip van de dag: *Je ne comprends pas* van JAN & BRONKS is een verhaal over een meisje, een jongen, de zee. Wat heeft een mens meer nodig voor een sterke jongeren-voorstelling? Vandaag en morgen om 15u en 20u30 in de Victoriazaal.

COEM & The Mountain Orchestra in Club Terminus

'Na een concert van ons zijn mensen vaak zeer geëmotioneerd'

Voor een groep die stevig buiten de lijntjes van de gangbare pop- en rockformules durft kleuren, durven wij al eens een stevige boon te ontwikkelen. Het Limburgse COEM is er al vier albums lang zo eentje, dat bovendien een uitstekende live reputatie geniet. En als we Stijn Meuris moeten geloven, ben je na het zien van een concert van COEM meteen fan voor het leven.

Jullie laatste album, *Move/The Mountain*, bestaat eigenlijk uit twee EP's die qua stijl heel uiteenlopend zijn. Waarom die keuze?

Marc Wetzels, zanger: 'We hadden het gevoel dat ons verhaal wat betreft 'indie rock met weerhaakjes' wel stilaan verteld was, maar wilden het toch nog wat meer uitpuren. Het resultaat daarvan hoor je op *Move*. Daartegenover wilde ik absoluut een soort *antidote* hebben, en toen we wisten dat we voor Cucamonga drie dagen in de Marconi studio's konden gaan opnemen leek ons dat een uitgelezen kans. De voorwaarde was: op voorhand wel wat spelen en oefenen, maar verder echt improviseren. Uiteindelijk bleek het ongelofelijk om te horen wat er allemaal vrijkomt als je enkel je instrument hebt om op terug te vallen.'

Het getuigt wel van een enorme eigenzinnigheid om zoiets dan bijna onversneden de wereld in te sturen.

'We zijn echt niet bezig met trends. Natuurlijk is *The Mountain* nog maar een oefening. We krijgen al eens kritiek van mensen dat ze het wel mooi vonden, maar dat het nergens naartoe leidt te leiden. Dat is zeker niet onterecht. Wat voor ons het belangrijkste is, is dat we daar een soort jazzattitude gevonden hebben, een vrijheid om samen te improviseren.'

Door die eigenzinnigheid krijgen jullie wel eens het etiket 'moeilijk' opgeplakt.

'Ik moet toegeven dat ik daar al mee in mijn maag gezeten heb. Anderzijds, *so what* als ik graag eens een boek lees en een goed gesprek heb en je dat hoort in mijn muziek? Liever zo, dan dat ik elke dag de flauwe plezante zou moeten uithangen. En ik kan gerust de clown spelen voor mijn vrienden, maar het is ook meer. Wat is er trouwens mis met een beetje inhoud?' (*lacht*)

Niets! Overigens vind ik dat jullie echte luisterplaten maken: de eerste keer denk je 'mja, best oké', na vijf keer ben je overtuigd en na tien keer sta je op en neer te jumpen van enthousiasme.

'Amai, bedankt. We werken fel op die gelaagdheid. Er zit altijd een basismelodie in, en daarrond wordt zoveel mogelijk gewerkt met sferen, die je natuurlijk niet ontdekt bij een eerste luisterbeurt. Dat maakt ons misschien wat minder toegankelijk, misschien omdat mensen meestal zo opgejaagd zijn. Pas op, ik moet daar niemand de les over spellen, want ik ben zelf ook een chaoot, maar als ik muziek schrijf of ernaar luister kom ik meestal toch tot rust. Ik hou bovendien niet van muziek die klinkt alsof de maker net vijf tassen koffie of erger binnen heeft.'

Evenzeer enthousiast is Stijn Meuris, en dan vooral over COEM live. 'Degenen die een concert van COEM gezien hebben, komen verwonderd buiten en zijn fan voor het leven', hoorde ik hem vertellen op Neon.

'Het is alleszins een mooie gedachte. Ik merk vaak dat mensen na een concert van ons zeer geëmotioneerd zijn, en dat doet uiteraard deugd, omdat wij ook met een enorme intensiteit op dat podium staan. Eigenlijk is mijn ultieme droom om naar een soort totaalshow te gaan waar je zelfs nog niks van COEM moet gehoord hebben om een optreden te appreciëren. Zo ga ik ook naar concerten, soms blindelings op aanraden van vrienden, en dan boeit de intensiteit van een groep me veel meer dan de vraag of hun stijl van muziek me al dan niet ligt.'

(KB)

COEM & The Mountain Orchestra, op za 28/7 om 20u30 in Club Terminus. De volledige versie van dit interview is na te lezen op www.theateraanzee.be.